

Саҳиҳул Бухорийнинг мухтасари / ВАҲИЙНИНГ БОШЛАНИШИ КИТОБИ / 41-ҳадис

41-660 - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ [رضي الله عنه]، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: سَبْعَةٌ يُظِلُّهُمُ اللهُ فِي ظِلِّهِ يَوْمَ لَا ظِلَّ إِلَّا ظِلُّهُ:

الإمام العادل، وشابُّ نشأ في عبادة ربه عزَّ وجلَّ، ورجلٌ قلبه [متعلقٌ] مُعلَّقٌ في المساجد، ورجلانِ تحابَّا في الله عزَّ وجلَّ؛ اجتمعا عليه وتفرقا عليه، ورجلٌ طلبته امرأةٌ ذاتُ منصبٍ وجمالٍ فقالت: إني أخافُ الله، ورجلٌ تصدَّقَ أخفى؛ حتى لا تعلمَ شماله ما تنفقُ يمينه، ورجلٌ ذكرَ الله عزَّ وجلَّ خالياً ففاضت عيناه.

41-660. Абу Ҳурайра розияллоху анхудан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоху алайҳи васаллам бундай дедилар: «**Етти киши борки, Аллоҳ Ўз соясидан бошқа соя бўлмаган Кунда уларни Ўз соясига олади: одил имом; Роббининг ибодатида униб-ўсган йигит; қалби масжидларга боғлиқ киши; Аллоҳ йўлида бир-бирини яхши кўриб, шу асосда бирлашган ва шу ҳолатда ажралишган икки киши; нуфузли ва гўзал аёл (зинога) чорлаганида: «Мен Аллоҳдан кўрқаман», деган киши; ўнг қўли берганини чап қўли билмайдиган даражада махфий садақа қилган киши; Аллоҳни ёлғиз эслаб, кўз ёши тўккан киши».**

Манба: hadis.islom.uz

HADIS.ISLOM.UZ
NUBUVVAT MARVARIDLARI

